

Vánoční svátky – čas, kdy všechno hodnotíme jinak, s pokorou...

Když jsem byla malá, snila jsem o tom, že budu mít tři děti svoje a čtyři děti adoptované. Přála jsem si velkou kuchyň s velkým stolem a společné snídani. Představovala jsem si, jak po snídani vodím malé děti do školky a větší odvážím do školy a jak vůbec nepoznají, které z nich jsou vlastní a které nevlastní. Tato dětská vzpomínka se mi vrátila až v momentě, kdy jsem rekapitulovala činnost našeho sdružení.

Když jsem jej zakládala, netušila jsem, jaké poslání do budoucna bude mít. Časem jsem si uvědomila, že s námi spolupracují lidé, kteří by se za normálních okolností zřejmě nikdy nesetkali. Děti, které vyrůstají v úplných rodinách a nemají žádné větší zdravotní omezení, se najednou setkávají s dětmi, které nemají rodiče žádné či mají nějaký handicap. A jsem často svědkem jejich upřímné citlivosti k mnoha příběhům. Svými otázkami a postřehy motivují své rodiče k tomu, aby se zajímali i o příběhy, které se jich na první pohled netýkají. Já sama dnes mám tři děti a „adoptovala“ jsem si celý dětský domov.

Bylo mi 19 a 21, když se mi narodily první dcery. Někde v chytré knížce psychologů jsem se tehdy dočetla, že jakmile si pustím jednou dítě do postele, už tam zůstane. Tvrdě jsem tedy zásadu dodržovala. V 31 letech se mi narodila dcera třetí a já nedočkavě čekala, až přeleze postýlku a poprvé přijde. Funguje to, chodí dodnes. Má 7 roků. Pokaždé když se v noci rozrazí dveře a přidupe to malé hříbě, které chce „zateplit“, mám problém usnout. To je přesně čas, kdy kukám na ten šťastný obličej s výrazem – mám mámu! Protože já už mámu nemám. Přemýšlím, kolik času mám na té návštěvě tady a jestli budu moci sledovat, jaká bude, až dospěje. Jestli nebude myslet jen na sebe. Promítám si její den a její štěstí, že jsem ji dnes vzala tzv. „po o“, a uvědomuji si o to víc, že nejvzácnější, co můžeme věnovat lidem, na kterých nám záleží, je čas.

Rozdíl, který jsem vyzorovala mezi Klokánkem a dětským domovem, je ten, že v Klokánku se mě děti bojí, mají svojí tetu a získávám si důvěru postupně. V malém dětském domově mi děti po pár minutách sedí na klíně a cítím, jak jsou hladové po lásce. Neznamená to však, že jedny tety dělají něco špatně a ty druhé všechno dobře. Děti potřebují mít někoho jenom pro sebe a to jim vánoční dárky nenahradí.

Vánoce jsou časem, kdy mne kontaktuje nejvíc lidí s tím, že by rádo udělalo dobrý skutek. Děti chodí ze školy domů s vánoční květinou, aby podpořily onkologicky nemocné děti, a vnímají vážnost své podpory. Je to doba, kdy si i ty moje uvědomují, jaké to je, že mají zázemí a mámu.

Je symbolické, že v době, kdy píše tento úvodník, probíhá týden rané péče s heslem: Děti patří domů. Platí to však u všech dětí, nejen u těch handicapovaných.

Přeji všem čtenářům, aby nejen o vánočních svátcích prožívali pocity naplnění ze své práce, ale i rodinného zázemí. Nastává čas, kdy jsme mnohem více se svými nejbližšími. Můžeme se tedy na chvíli zastavit a zamyslet nad tím, zda je opravdu známe a vnímáme jejich skutečné potřeby.

Věra Novotná

Věra Novotná

Dobré místo pro život, Olomouc
novotna@olomouc.cz